

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΩΣ ΔΕΝ ΑΝΕΛΑΒΑ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Β'.
 Τότε ο πατριάρχης ο Καρακούλας έπενεθε.
 Για σίτισον βρε αδερφέ, που λέει, να μη γίνουμε φρέλι. Δεν
 μάς λες, σαν τί είδους 'Ιστορία 'Ελληνική θα βάλεις στα σχολεία :

Νά ηγαινή από πίσω και να διαλαλή πως εινε «δικαιος»!

τους δυο φρονιμους ληστοφυγόδικους, ο οποίος άκουγε τη συζητηση και εθεωρει υποχρεωσι του να εμπερι.
 — Για ποιόν 'Αριστείδη λες εσύ; τον ρώτησε κάποιος εκ των κυριων επισουών.
 — Για τον 'Αριστείδ' του Σουσιμάνη, δε λές;

— 'Οχι, βρε χριστιανέ μου. Για κάποιον άλλο από την 'Αθήνα.
 — 'Α! "Αν είν' απ' την 'Αθήνα, αλλάζει του τον κίερατου!...
 'Αφού έπληρωσε την άδεια απ' το ληστοφυγόδικο, άραξαίμε πάλι τον 'Αριστείδη.
 — Και γιατί δεν τον χωνεύεις; με ρώτησε το 'Υπουργικό Συμβούλιο.

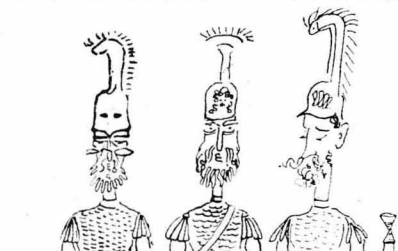
— Βρε αδερφέ, ποιός άνθρωπος, που έχει και μιά σταλαγματιά δικαιοσύνη μέσα του, πουχει και κόκοο σινάπεος ντροπή, θα δεχότανε ποτέ, όταν βγαίνει στο δρόμο, να ηγαινή πάντοτε από κοντά του, ένας ακόλομφος με καραμούντα, και να διαλαλή στον κόσμο, ότι ο κύριος που προηγείται εινε δικαιος!... «Εινε δικαιος»!... εινε μετριόφρων! κλπ., κλπ.

— 'Εχεις δίκιο. 'Αλλά του 'Αριστείδη του το έπέβαλε ή Πολιτεία αυτό.
 — Νά μή το δεχτή, όπως μερικοί επιστροφοντά τον παρόμοια. 'Επειτα εκείνος ο Περικλής, που ήταν το κεφάλι του σάν χειμονιακό πεπόνι, μου κάθεται στο στομάχι!...
 — 'Εκείνος ήταν μεγάλος άνθρωπος. Τι μπορεί να ειπή κανείς γι' αυτόν;

— Μεγάλος παληάνθρωπος, δεν λές! 'Ανθρωπος που ενέχεται για τους Πελοποννησιακούς πολέμους, πράξει με τις κλωτσιές να πεταχτή από την ιστορία της 'Ελλάδος!...
 Ο ή υπουργοί μ' άκουσαν εμβρόντητοι... 'Εγώ πήρα κατήφορο :
 — 'Επειτα αυτός ήταν κακοφρον!... Θηρίο, αμμόδρομος!... Τι γεις!...

— 'Οχι δά, καλέ. Μη λές για κανέναν άλλο;
 — Για τον Περικλή, λέω. Γέννησε άλλο τέτοιο τέρας ή 'Ελλάδα;... Αύτος δεν έσφαξε 40.000 'Ελληνες Μυτιληναίους και τους έβγαλε έπειτα και λόγια... έπικηδείο!

— Πάλι άκουστικα από την πόρτα ή χοντρή φωνή του ληστοφυγόδικου, άπειθυμένη τώρα στον Νίκο, τον Σισμάνη.
 — Ουδέ Νίκο; Μι τους δικούς σου πάστιας; Τά κριτάτά σου, θες να φάς;
 — Τι θέλεις Μπαρίμα - Λύγγο; ρώτησε ο Σισμάνης.
 — Μουρέ με τούν υπάρματα σου τούν Πικωλή, μου ρέ, τάβαλες;... Αύτος μουρέ, είν' φρονιάς!... Ού Πικωλή, μουρέ, που

Θά τους 'εστέλνα Στρατοδικείο.

δεν θάλομαι κανιός νού, που δεν ισάτομαι ούτι ίένα σπουριτί!... Τι είν' αύτοια, ούη' Νίκο!... Δεν φράσεται του Θού!... Μουρέ με τούν ήφρον άνθρωπου τά βάλαι!...

— Δεν εινε ο Μπαρίμας μου ο Περικλής (*), απάντησε ο Νίκος, αλλά ένας άλλος πρόγονός μας, που πέθανε εδώ και δυό χιλιάδες χρόνια.

— Πού πέθανε ειπες; φώναξε ο Λύγγο.
 — 'Εδώ και δυό χιλιάδες χρόνια.

— Πάει στού διάουλου, ζουλαθήκατι!... 'Ετσι μουρέ θα διορθώσι την 'Ελλάδα!... 'Αιντε, κακό ποθαθα, που ίεμπλεξα μι σάς!... Μι τά λιμόνα θα μάς πάσ' ού κόσμου!... Σάν έγινε ήσυχία, εγώ εξακολούθησα :

— Μα εκείνος ο Κυναίγειρος.
 — Ποιός Κυναίγειρος;
 — 'Εκείνος που έβριανε τά Περσικά κλώια με τά χέρια!... Αύτος ανατρέπει δλη την ιστορία και τη δόξα της 'Ελλάδος!...

— Πώς;
 — Μα άν τά Περσικά κλώια ήταν τόσο μικρά που να τά πιάνη και να τά κρατήι με το ένα χέρι ο Κυναίγειρος, τότε οι Πέρσαι δεν είχαν τρυφήει και πενηκροντόρους, αλλά βάρες, σαν του Μήτρου του Τραγούδα του «Καραγκιοζόπουλου»... (μικρή βαρκουλα, που χωρούσε δυό μοναχά άνθρώπους και πήγαινε από πίσω από τά μεγάλα κώια). Και τότε ή έν Μαραθώνι μάχη δεν εινε τόσο μεγάλη, όσο τη δοξάζουν, και ή έν Σαλαμίνι ναυμαχία εινε μιά φρενιά!... 'Αμ' αυτός ο Δημοσθένης!

— 'Α, τον παληάνθρωπο, τον μικροπολιτικό, τον στενωκέφαλο, τον μαραζάφρη, τον κακόφρονο, τον πεισματάφη!... 'Αν ύπηρχαν τότε Βουλγάροι, θα έλεγα πως ήταν δρογανό τους!... 'Αμ' εκείνος ο Θεμιστοκλής, ο λαολάπας, ο Κορδοναρούμπιαρος!...

— Στάσο, στάσο, που λέει ο Πλαστήρας, άν εξακολούθησε έτσι, δεν θα μάς ιάρησε πρόγονο για πρόγονο!...
 — Θα βρω άλλους διαλεκτούς!...

— Παιόν; Μήπως τον Ρέκα από τή Βοθμιανή ή τον Μπιοιχα από τά Καστέλια;
 — Θα φάσω!... 'Όλους όμως αυτούς τους Παμεινονόδες και Πελοπιόηδες, που όδηγησαν 'Ελληνας κατά 'Ελλήνων, θα τους κληρονομήσω. Θα τους στυματώσω και θα τους αποκρούσω!... 'Αν τους ελχα σήμερα στα χέρια μου, θα τους έστέλνα Στρατοδικείο!...

— 'Ακουσε, που λέει ο Καρακούλας, δεν κάνεις για το 'Υπουργείο της Παιδείας!...
 — Και γιατί, παρακαλώ;

— Γιατί έμεις δεν επαναστατήσαμε κατά του Θεμιστοκλή, που έσωσε με τά εβύθια τείχη την 'Ελλάδα, ούτε κατά του Περικλέους, που άφησε έργα και μάς θαυμάζει δλη ή Εύρώπη σήμερα...
 — Κι' εγώ τά κάνω!
 — Τι κάνεις εσύ; Τόν Παρθενώνα!

— Τόν Παρθενώνα!
 — Τόν Παρθενώνα ή τή μάντρα της Βασίλως της Πάσχειας, που έροίξες προχτές;
 — Τόν Παρθενώνα!... 'Ας ελχα διακόσιους δούλους να μου κώλιεργούν τά χτήματα, κι' εγώ να κάθομαι Ξαλιουμένος και να μετεβάω ιδέες, κι' έβλεπες!...

— 'Ε, όσο να βοηθ' και συ διακόσιους οκλάδους, άφησε το 'Υπουργείο της Παιδείας, και να σου δώσουμε κανένα άλλο.
 — Τό 'Υπουργείο της Παιδείας θέλω.

— Μα σου είπαμε ότι δεν επαναστατήσαμε κατά του Περικλέους και του Σκόλιου, αλλά κατά των σημερινών πολιτικών!... Σου φρέυεις από το θέμα, και τον σκοπό της 'Επανάστασης και της 'Ηγεμονίας τον προσημά!...
 Σγυχρόνας γυρίζοντας και προς

— 'Ας ελχα διακόσιους δούλους να μου κώλιεργούν τά χτήματα, κι' εγώ να κάθομαι Ξαλιουμένος και να μετεβάω ιδέες, κι' έβλεπες!...
 — 'Ε, όσο να βοηθ' και συ διακόσιους οκλάδους, άφησε το 'Υπουργείο της Παιδείας, και να σου δώσουμε κανένα άλλο.
 — Τό 'Υπουργείο της Παιδείας θέλω.

— Μα σου είπαμε ότι δεν επαναστατήσαμε κατά του Περικλέους και του Σκόλιου, αλλά κατά των σημερινών πολιτικών!... Σου φρέυεις από το θέμα, και τον σκοπό της 'Επανάστασης και της 'Ηγεμονίας τον προσημά!...
 Σγυχρόνας γυρίζοντας και προς

— 'Ας ελχα διακόσιους δούλους να μου κώλιεργούν τά χτήματα, κι' εγώ να κάθομαι Ξαλιουμένος και να μετεβάω ιδέες, κι' έβλεπες!...
 — 'Ε, όσο να βοηθ' και συ διακόσιους οκλάδους, άφησε το 'Υπουργείο της Παιδείας, και να σου δώσουμε κανένα άλλο.
 — Τό 'Υπουργείο της Παιδείας θέλω.

— Μα σου είπαμε ότι δεν επαναστατήσαμε κατά του Περικλέους και του Σκόλιου, αλλά κατά των σημερινών πολιτικών!... Σου φρέυεις από το θέμα, και τον σκοπό της 'Επανάστασης και της 'Ηγεμονίας τον προσημά!...
 Σγυχρόνας γυρίζοντας και προς

— 'Ας ελχα διακόσιους δούλους να μου κώλιεργούν τά χτήματα, κι' εγώ να κάθομαι Ξαλιουμένος και να μετεβάω ιδέες, κι' έβλεπες!...
 — 'Ε, όσο να βοηθ' και συ διακόσιους οκλάδους, άφησε το 'Υπουργείο της Παιδείας, και να σου δώσουμε κανένα άλλο.
 — Τό 'Υπουργείο της Παιδείας θέλω.

— Μα σου είπαμε ότι δεν επαναστατήσαμε κατά του Περικλέους και του Σκόλιου, αλλά κατά των σημερινών πολιτικών!... Σου φρέυεις από το θέμα, και τον σκοπό της 'Επανάστασης και της 'Ηγεμονίας τον προσημά!...
 Σγυχρόνας γυρίζοντας και προς

— 'Ας ελχα διακόσιους δούλους να μου κώλιεργούν τά χτήματα, κι' εγώ να κάθομαι Ξαλιουμένος και να μετεβάω ιδέες, κι' έβλεπες!...
 — 'Ε, όσο να βοηθ' και συ διακόσιους οκλάδους, άφησε το 'Υπουργείο της Παιδείας, και να σου δώσουμε κανένα άλλο.
 — Τό 'Υπουργείο της Παιδείας θέλω.

(*) 'Ο μακαρίτης Περικλής Σισμάνης, δικηγόρος από Μεσολλόγγι και παλιός πολιτευτής στην Αιτωλοακαρνανία.

Πού ήταν το κεφάλι του, σαν χειμωνιατικό πεπόνι.

Νά τον πετάξουμε κλωτσιές έξω από τις σελίδες της 'Ιστορίας.

Ευτυχώς εξεργάγη του Γουδιού το κίλημα.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Χτές ανάγκασα τον Κάρλο να μου δοκιστή, ότι θα γίνει σύζυγός σου, συνέχισε η Σιμόνη. Έπομένως δεν μπορείς πια ν' αποφύγεις. Είμαι βέβαια πώς μετά το θάνατό μου θα τον αγαπήσεις με περισσή φέση και θα ζήσης μαζί του εδωχόμην. Όρκισού μου λοιπόν κ' εσύ τό ίδιο...

Η κόρη του κλαύοντο ντ'ε Μελά δεν απάντησε. Άλλα τό ανεβοκατέβαινα του στήθους της και τό τρεμούλασμα τών χειρών της μαρτυρούσαν άδρατά φανερά τη μεγάλη της θλίψη...

— Όρκισού μου, Ζερμαίν, επανέλαβε παρακλητικά η Σιμόνη. — Τό δοκίμομαι ! αποκριθήκε συντριμμένη η Ζερμαίν.

Γιά μερικές στιγμές άρα σιγή έβασίλεψε μέσα στό σπλάιο. Δέν άκουγόταν τίποτε άλλο, παρά οι λυγμοί της Ζερμαίν και τό σιωπηλό κλάμμα της Σιμόνης. Τό θαλασσινό άγεράκι έξακολουθούσε να χαιδεύει τή χοιτάκια και τό θαλασσινό πουλιά φτεροούγλιζαν γύρω πρόσχαρα.

— Άκουσέ με, Ζερμαίν, είπε πάλι σέ λίγο η Σιμόνη. Έχω να σου ζητήσω και μιά άλλη χάρη...

Η δεσποινίς ντ'ε Μελά σκωθώθηκε με τό πρόσωπο διακρύβονχο και ψιθύρισε βραβεία συγγνωμένη :

— Σέ άκούω, φιλάττη μου ! Είμαι έτοιμη πια νά σέ ύπακούσω τυφλά...

— Νά τί θέλω από σένα, Ζερμαίν μου... Μέσα σ' αυτό τό σπίτι, παρ' όλη την άγάπη που μου έχουν, άγνοούν τό της θρησκείας μας.

Έπομένως, μονάχα στή μητέρα σου και σ' εμένα θα καταφύγω γιά τίς τελευταίες προετοιμασίες μου...

Η Ζερμαίν τις απάντησε με μιά απλή κλίση της κεφαλής της, μη μπορώντας νά πη λέξει άν' τί συγκρίσεις της.

— Υπάκουε άκόμη και κάτι άλλο, έξακολουθήςκε η Σιμόνη. Έπρότεινα στήν καλή μου Παρθάτι νά βαφτιστή κ' έδέχτηκε. Αυτό είνε ζήτημα δέιγνον ήμερών πια. Σέ παρακαλώ λοιπόν, άν εγώ δέν ήν πάροχο στή ζωή, νά φροντίσεις νά βγάλεις από τή μέση κάθε έπιλόδιο που θ' άνέβαλε την τέλειο του μυστηρίου αυτού...

— Σου τό υπόσχομαι, Σιμόνη μου...

Η άρρωστη έγειρε τότε τό κεφάλι της στός ώμους της έξωδέλφης της και ψιθύρισε :

— Θα επθυμούσα επίσης νά πεισθούν ό θεός μου και ό Λανδαρί νά άκολουθήσουν τό παράδειγμα της τροφού μου. Γιά τόν τελευταίο, τό πράγμα είνε εύκολότερο, γιάτι προηγήθηκε άν' αυτών η γυναικία του. Ό θεός μου όμως άντρείκε σέ μιά άρχαία οικογένεια Ίνδων πολεμιστών και σέβεται τη θρησκεία του. Φοβόταμα λοιπόν, ότι θα άρνηθή νά γίνε έξομότης. Τί λές, αναλαμβάνεις εσύ νά τόν πείσεις ;

— Θα δοκιμάσω, άγαπητό μου παιδί, είπε η Ζερμαίν με μιά τρυφερότητα σχεδόν μητρική. Τό πρόσωπο της άρρωστης έλαμπε έξαφνα από χαρά.

— Και τώρα δέν έχω παρά νά σου πώ και την τελευταία παραγγελία μου. Επθυμώ λοιπόν νά μιν έγκαταλείψω, μετά τό θάνατό μου, αυτό τό σπίτι. Επθυμώ νά τοποθετηθή τό λείψάνό μου...

— Άλλά σταμάτησε. Η Ζερμαίν έκλαιγε τόσο δυνατά, ώστε η Σιμόνη τη λυπήθηκε.

— Ω, άγαπημένη μου ! της είπε. Μην κλάις, μη μου σταραζής την

τοίς άλλους συντρόφους, ρώτησε :

— Κύριοι συνάδελφοι, έρχονται νά πάρη τό Ύπουργείο της Παιδείας ;...

— Όχι, απάντησαν αυτοί με μιά φωνή.

— Τότε νά τού δώσουμε ένα άλλο. Ένα ύπουργείο που νά μιν έχη θαάοι. Τό Ύπουργείο της Δικαιοσύνης, επί παραδείγματι... Συμφωνείτε όλοι ;...

— Μάαράάααααα.

— Τά συγκατηρήριά μου τότε, κύριε Ύπουργέ της Δικαιοσύνης !

Πρώτη πράξις μου, ως Ύπουργού της Δικαιοσύνης, ήταν νά διορίσω τόν Άντωνίου τόν Κολώνια — και ή τον ώρα είνε ζή — τόν δικαστικό κλητήρα. Γενικών Ειρηνοδίζην της Ήμερομηνίας.

Δέν έξω άν... είδε τόν διορισμό του ποτε !

Άλλά έντομεταξύ, πριν ν' άνορθωθή η Δικαιοσύνη και οι άλλοι κλάδοι της Διοικήσεως, έξερράγη τού Ρουβιό το κίνημα κ' έτσι σύσσωμο τό ύπουργικό μας Συμβούλιο γλύτωσε από κανένα επιβαλλόμενο, χρεωζόμενο κ' άπαράτητο... έπιλόκτημα.

Έσώθησαν δε έτσι και οι άρχαίοι Έλληνες !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

καρδιά !... Δέν καταλαβαίνεις, ότι τά δάκρυά σου μου κίνουν σιληρότερο τό χωρισμό ; Εσύ είσαι τόσο γενναίοφυγη, Ζερμαίν μου... Μην άρνήνης νά σέ κρυιεί η ύπελπίσια... Προσπάθησε νά μου χαμογελάς ως την τελευταία ώρα, που δέν θ' άρνηση νά φτάση...

Η δεσποινίς ντ'ε Μελά κατέβαλε μιά ύστατή προσπάθεια και με κομμένη φωνή πρόσθεσε :

— Θέλω λοιπόν, Ζερμαίν μου, νά βάλετε τό νεκροκρέβατό μου εδω μέσα όπου βρισκόμαστε τώρα, με τό πρόσωπο γυρισμένο προς τή θαλάσσα...

Προσήλωσε κατόπιν τό βλέμμα της προς τή δύση και είπε με βφρος άνειροσόλο :

— Στίς Ίνδιες, όταν θάόουν τούς νεκρούς, τούς βάζουν νά βλέπουν προς τήν άνατολή. Εγώ θέλω νάμιν γυρισμένη προς τή δύση, γιά νά βλέπω τόν ήλιο που θ' άναίστη...

Και με τόν ίδιο ήσυχό τόνο της φωνής έσηματήλωσε :

— Συνέταξα και τη διαθήκη μου, την όποια επεζώτισε ό θεός μου... Όλη μου την περιουσία την άφίνω σ' εμένα, Ζερμαίν μου. Η μόνη ύποχρέωσίς σου, καθώς και τού Κάρλου, θάμιν νά κρατήσετε κοντά σας τόν Λανδαρί και τη γυναίκα του, άν δεχτούν έννοιαται. Με τό ύπέλοιτα χρήματα θα προστατείτε τούς φτωχούς και θα ειεγεγετείτε τούς δυστυχισμένους, πρό πάντων θ' παιδιά. Έπίσης θα έξακολουθήσης νά προκίωνης τίς όργανες κοπέλλες, τίς όποιες ύπεστήριζα ως τώρα εγώ... Νά ένα άντιγραφο της διαθήκης μου.

Η Σιμόνη είχε κουραστεί πια και με κόπο άποτελείωσε τη θλιβερή της όμιλία.

Η Ζερμαίν πήρε τη διαθήκη, μα δέν μπορούσε νά διαβάση. Τά μάτια της ήταν βορκαζόμενα.

— Θα σέ παρακαλέσω άκόμη, της είπε η Σιμόνη, όταν πεθάνω νά μου κόψεις τά μαλλιά και με τό πολυτιμώτερο κετράδια της κομμωματοθήκης μου νά κατασκευάσης ένα στεφάνι και νά τό άφειρώσης στήν Παναγία της Νικαίας, κρημόντας το στό παρεκκλήσι μας. Και τώρα είνε καιρός νά γυρίσωμε πίσω. Ό θεός μου θάχη άρχίσει ν' άνησχή. Μη λησμονήσης όμως καμμία παραγγελία μου. Άδριο, μην ξεχνάς, έμμερώνει Λαμπρή... Μιά μου φαίνεται ότι εγώ έφέτος θα τή γιορτάσω... στός ορειανούς !...

Τη στιγμή που η Σιμόνη πατούσε τό πόδι της στό πρώτο σκαλί της λιθίνης σκάλας τού σπλάιου, γύρισε κ' άγκάλιασε με τό βλέμμα της τούς γύρω λόφους και τη θαλάσσα.

— Δέν σάς άποχαρητώ, ώραιες με άρχογαλιές, ψιθύρισε συγγνωμένη, γιάτι θα μ' έχετε κοντά σας γιά πάντα... σέ λίγο !

Άκουμπησε κατόπιν στό μαρμάσο της Ζερμαίν και γύρισαν μαζί στην έπαυλη.

Αυτή τη στιγμή ένας παπάς συνομιλούσε στή μεγάλη αίθουσα με τό θεο το Σιμόνης και τόν Κερβάλ.

— Ω, πάτερ μου ! κρυάγασε η Σιμόνη μόλις τόν είδε. Σάς έστειλε βέβαια ό καλός Θεός... Έρχεστε νά άνοίξετε τίς πύλες τού οφρανού στό φτωχό σας τέκνο... Σάς εύχαριστώ που με ψιψηθήκατε !

Τού μιλούσε με τά χέρια σηκωμένα ψηλά, σαν είχε μπροστά της κανέναν άγιο, ενώ στό πρόσωπό της άπλωνόταν μιά παιδική χαρά.

Ο παπάς κούταζε τη Σιμόνη με τη μελαγχολική συμπάθεια εκείνου που έχουν ύποφέρει πολλά στή ζωή τους και που βλέπουν τό θάνατο σαν άπολύτρωσι. Της έσφιξε κατόπιν τό χέρι και τη φίλησε στό μέτωπο.

Την έγνωρίζε από μικρή. Αυτός την είχε βαφτίσει κ' αυτός άργότερα, όταν ενθλιώθηκε, της έδωσε την πρώτη κοινοβία.

Και τώρα ξεαναίερασε από την έπαυλη, βιαστικά από άπουσία όλοκλήρον ετών, με την έλπίδα ότι δέν θ' άργούσε νάβη ή μέρα που θα εύλογούσε και τό στεφάνο τού γάμου της...

— Ω, τί καλά που κάνετε νάρήθη ! έξακολουθήςκε η Σιμόνη. Ξέρω καλά πώς ήθατε μ' άλλη ήδρα. Άλλά μη στενοχωρούστε, πάτερ μου. Τά δεκαέννα χρόνια που έίσα, μου άρζουν. Η ώρα άντί η έπρεπε νάρηθ, επί τέλους !

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα στήν αίθουσα και η κυρία ντ'ε Μελά. Ο Λανδαρί και η Παρθάτι στεκότανον άνήτοιμα σέ μιά άκρη.

Η Σιμόνη τούς προσκάλεσε όλους κοντά της, κ' ένα νεύμα της κ' εκείνοι επληρώσαν σκεπτό και σπασθησοί.

Τότε η άρρωστη κόρη γύρισε πάλι προς τόν ήερά :

— Πάτερ μου, τού είπε, η παρουσία σου εδω πέρα δέν είνε περιτι. Έχετες τρεις δουλειές νά κώμης. Νά τελέσης ένα βάπτισμα, νά εύλογήσης ένα γάμο και νά συγχωρήσης τίς άμαρτίες μιάς έτοιμοθάνατης...

(Άκολουθεί)

Η Ζερμαίν πήρε τη διαθήκη, μα δέν μπορούσε νά διαβάση. Τά μάτια της ήταν βορκαζόμενα.